

Arie af Tøkyen.

*Poco
Larghetto.*

Jeg saae paa Et-skovs Vin - ge de Da - ge gli - de hen, og Nat - tens Dromme brin - ge en Hil - sen fra min Ven. Nu

ri - ves jeg fra Dig —, og tabt er al min Glæ - de, for A - mors No - sen - kjæ - de en Læn - ke gi - ves mig. Svært

Glimt af Haab for - soin - der, paa Gra - vens Rand jeg staaer, i Mid - nats Lushed rin - der min Lum - mer - ful - de Vaar; og

Du min Ungdoms Lyf, — snart vil dit Hjer-te blø-de, min Haand skal Dol-ken stø-de i dit be-flem-te

Drøst! Ej skal af det-te Hjer-te dit Min-de slet-tes ud, den Ild, som gjør min Smer-te, den tænd-tes af en

End. Nei, e-ne Dø-dens Lee det Baand kan o-ver-skjæ-re, til Gra-ven vil jeg næ-re min før-ste Sø-vel-

se, til Graven vil jeg næ-re min før-ste Sø-vel-se.